

B. W o s e b i t y d ž ě l.

I. Adwentske kherlusche.

1.

Dajće njebjesa nam rosu, krjepće nam toh' sprawnoho! džachu wótcy w starym času, kotrymž Bóh da slubjenjo: zo chce pósťacž wumóžnika, kiž toh' swěta zbóžnik reka, njebjesa b'dže wotewricž, zo b'dže kóždy móc nuts hicž.

2. Bóh Wótc nad nami so smili, zo naš chcyšche wumóžicž; a zo bychmy pomoc měli, syn so chcyšche podwollicž. Z dobom pschińdže jandžel dele, njeje wotmošwjenjo horje: Glej! sym džowka Knjezowa; stan so mi, kaž požada.

3. Hačž te poselstwo bě pschischo, Marija so modlesche; a te Skowo k czěku zescho, džěsche wona k Hilžbjecze. Na te rjane postrowjenjo postoczi Jan, praji sczenjo, a bě prjedy swjeczeny, hačž wón běsche rodzeny.

4. Tón da swój hlós mócnje slyšecž: Wotucžće wy wot spanja; Bóh chce nětk nam zbožo popšhecž, wostajće so hrěschenja! Bratsja,

chcemy na to hladacž, k po-
kucze so pschihotowacž; njech je ta tež skutowna, woblecžće so Khrystusa.

5. Chcemy nětk kaž wodnjo křodžicž, njepytajmy wopikštw; njechajmy tež nikom' škodžicž, njech je luboscž bratrowska. Po toh' žiwjenju my cžinmy, kotrohž pschihad wopomnimy; to je naša winojtosč a ta prawa póccžiwosč.

2.

Budž křwaka Bohu wjeršch-
nomu, zo skhilił je k nam wutrobu a pósťal Syna swojoho, kiž plodzeny je wot njoho.

2. Zo by našch swěrnny zbóžnik byl, naš ze wschěch hrěchow wutorhnył, po swojej wulkej lubosczi naš dowjedł k wěcznej zbóžnosci.

3. D wulka Boža dobrota, o luboscž jara hluboka! schtó móže tu wěc dopóznacž a Bohu so dosčž džakowacž?

4. Bóh, kotryž wschitke stworjenja je scžinił, pschińdže do czěka; wón křudu knježnu